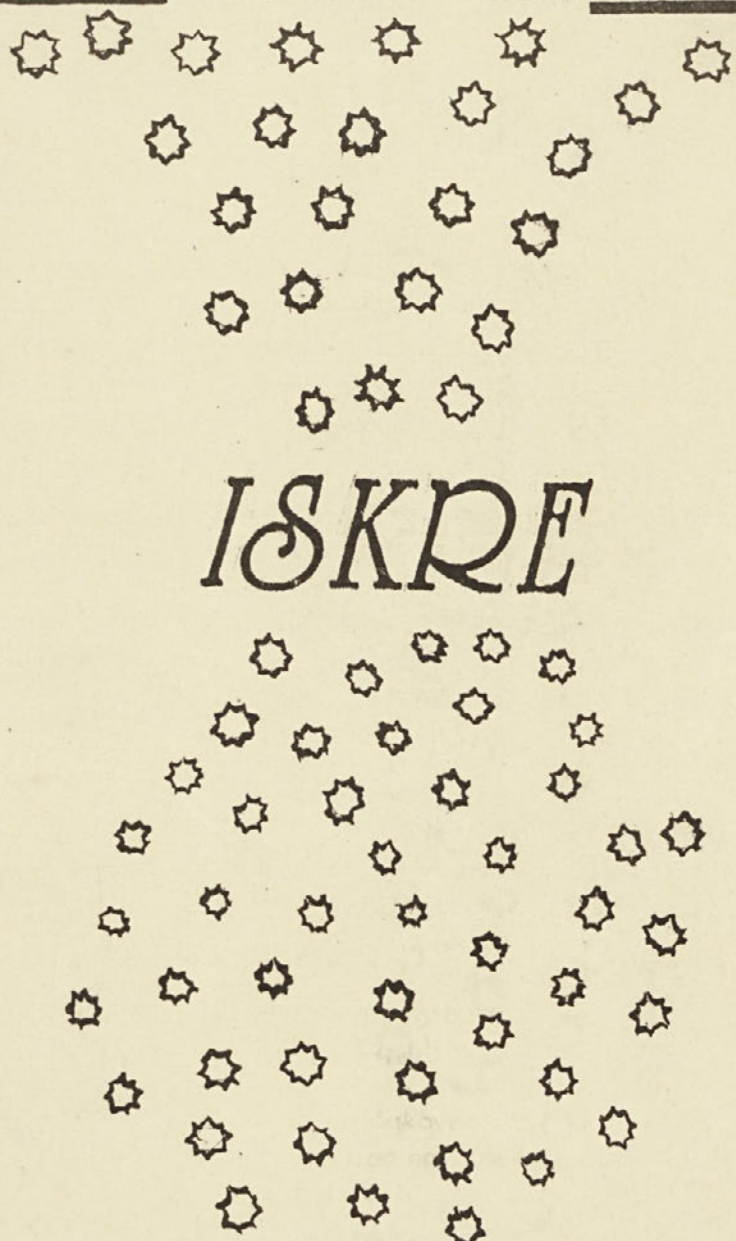

ISKRE

LETNIK XXIV

ŠTEVILKA 2

1991/92

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre : < glasilo vipavskih g

inv.št:K /

15760

Voščilo

Veselite se vstalega Kristusa. Dobri Bog je dal samega sebe za nas, da bi prinesel radost prav v naše duše. V Betlehemu je angel rekel "veselje". V svojem življenju je hotel Kristus deliti svoje veselje z apostoli, "da bo moje veselje v vas". Veselje je bilo geslo prvih kristjanov. Kolikokrat je sveti Pavel ponovil: "Veselite se vedno v Gospodu, ponovno vam pravim veselite se!" (Flp 4,4). V zahvalo za veliko milost krsta reče duhovnik novokrščenim: "Z veseljem služite Cerkvi." Veselje pri služenju Bogu in dušam ni le stvar temperamenta. Vedno je težko – še toliko globlji razlog za naše prizadevanje pridobiti si veselje in omogočiti, da bo rastlo v naših srcih.

Mati Terezija

Kazalo

Voščilo	1
Urednikova beseda	3
"Verujem, pomagaj moji neveri"	4
Ali sem res poklican?	6
Pred Teboj, Gospod!	7
Mogočen in dober	8
Umor nebogljenega	10
Življenje	11
Mati	11
O materi	12
Resnično, vstal je	14
Sveta velika noč	17
Dom	19
Resnica o resnici, ki boli	20
Križev pot	22
Romanje na Sveto goro	28
Spoznal sem Kelte	29
Pri vlivanju zvonov	31
Ob materinskem dnevu	33
Glasba! Naša radost ali poguba?	35
AIDS v sedanjem svetu	41
Za božjim klicem	44
Glasbeni kviz	48
Skrita križanka	50
Ali veste, da	52

Urednikova beseda

V rokah držite drugo številko Isker, v kateri vam prinašamo veselo oznanilo našega odrešenja – velike noči. Nekaj prispevkov, ki so bili tokrat zbrani s precej večjim naporom kot prejšnjič, govori o razmišljanju in pomenu velike noči v našem življenju. Svojo usmeritev smo tokrat razširili na širše področje našega življenja; članki govorijo o sodobni glasbi, AIDS-u ... Na srednjih straneh boste našli križev pot, ki je primeren vir za osebno razmišljanje, čeprav je izšel malo prekasno. Vsebina pa je vedno aktualna.

S tem snopičem se za letošnje šolske leto od vas poslavljamo. Še ena generacija vipavskih semeniščnikov bo odšla skozi ta tolikokrat prestopljena semeniška vrata. Tokrat bom samo eden, vendar upajmo da se bo stanje v prihodnosti spremenilo na boljše. Na tem mestu bi se rad zahvalil vsem, ki so mi v teh štirih letih pomagali v mojem napredovanju tako v znanju kot tudi duhovni rasti. Človeške besede so večkrat prešibke in z njimi ne moremo prav izraziti našega razpoloženja. Vendar naj zadostuje skromen: "Hvala."

Vsem, ki mi sledijo, pa želim še veliko veselih in srečnih dni v skupnem sožitju s svojimi brati v duhu.

Tone

"Verujem, pomagaj moji neveri"

Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina ...

Vsakdo je stopil na pot kristjana s temi besedami, prepričan, da njegova vera nikoli ne bo zašla v "težave" in da bo vedno tako goreča kot tisti dan, ko je zajokal zaradi blagoslovljene vode. Nekako od šestega pa do desetega leta starosti sem v cerkev hodila pač zato, ker je bilo treba. Z Bogom nisem čutila nobene posebne povezave. Lahko bi celo rekla, da mi je bila vera od časa do časa v breme, pa čeprav me ni bilo treba priganjati k maši. Z leti pa sem spoznala, da je vera nekaj lepega in čudovitega ne pa samo tisti stavek, ko te kdo slučajno vpraša: "Si veren?", ti pa mu brez obotavljanja odgovoriš: "Ja." Nikoli se ne poglobiš v besedo vera, ki ima lahko več pomenov.

V skromnem pomenu besede lahko veruješ človeku, samemu sebi, da nekaj zmoreš in končno Bogu, ki je najvišji med najvišjimi. S tem ko sem začela vero drugače sprejemati, sem tudi več molila in več hodila v cerkev. Problem pa je nastal tu: kako deliti vero in dobroto tudi drugim, saj je to delo vsakega kristjana. Prvo kar je bilo, je bilo to, da sem šla z veseljem v cerkveni pevski zbor in k mladinskemu nauku, kjer sem se seznanjala še z vero z drugačne plati. Prišla pa je tudi puberteta, ki je najbolj občutljivo obdobje za mlade na vseh področjih, tako tudi v veri. Vedno manj sem molila in po glavi so se mi sprehajali dvomi: "Kaj pa če vse to ni res, ... , čudeži ne obstajajo ..." Zvečer preden sem šla spat, sem na hitro zdrdrala par molitvic, ne da bi se sploh poglobila v pomen teh besed. Pa tudi družba me je postavljala v dvome. In prav gotovo tudi koga drugega izmed nas. Ponavadi se začne tako: "Kaj boš ti, ki hodiš v cerkev molit vsak dan, kot da se ti bo Bog prikazal." Ali celo: "Spet ena cerkvena miš." Nekaj časa to lahko poslušáš, potem pa ti nekako presede in začneš vračati z drugimi žaljivkami. Pri tem se sploh ne zavedaš, kaj pomeni vera. "Ljubi svoje sovražnike in ne vračaj nazaj."

"Vero je še posebno v teh letih zelo težko držati pokonci", pomisliš. "Ah, kaj bom šel v cerkev, ko je pa tako 'fajn' oddaja po televiziji."

Ko nisem več pravilno molila, pravilno opravljala cerkvenih dolžnosti, sem včasih začutila tudi nekakšno zaskrbljenost, preplašenost, negotovost ... , ki so prav gotovo posledica premajhne vere. Ko pa sem videla da tako ne boš več naprej, sem sklenila: Kaj bi se ozirala na druge, ko pa imam samo eno življenje in en velik dar. Biti božji otrok, ki vedno hodi po pravi poti. Da pa sem začela živeti bolj v veri, mi je pomagal stavek, ki si ga bom vedno zapomnila: "Ob smrti bomo spoznali, da smo premalo ljubili Boga."

Eva Jurec

Ali sem res poklican?

Kako težko mi je, Gospod.

Dolgi dnevi, dolge noči premetavanja.

Neodgovorjena vprašanja me vedno bolj tlačijo.

Iščem in iščem vendar zaman.

Pot duhovništva se mi zdi težka, a vendar mi nekaj govori, da sem na pravi poti.

Poti je več, ali je res pot duhovništva prava zame?

Gospod, to vpašanje si zastavljam vedno znova.

Toda nekaj vem: pri vsem tem naj se zgodi tvoja volja.

Zato te prosim, Gospod, povej mi odgovor in ga vsidraj v mojo dušo. Le tako bom res vesel svoje odločitve in bom življenje oblikoval po tebi, ki si prava pot, resnica in življenje.

Pred Teboj, Gospod!

Noč.

V tišino kapele odmevajo zadnje spiritualove besede. Na zemljo lega mir, božji mir, ki se skuša naseliti v naša srca. Vendar smo preotopeli in ga ne znamo sprejeti. To se jasno kaže v naši neposredni bližini.

Tudi mi sami nismo obvarovani pred to pomanjkljivostjo. Naše življenje je polno nemira, iskanja - ravno zaradi neodprtosti srca in nesvobodnega duha. Zato je ta večerni trenutek kot nalašč zato, da obnovim svojo povezanost s Teboj, da priznam in se pokesam svojih premnogih napak.

Premislek o današnjem dnevu pokaže, kako slaboten sem. Mnoge želje so ostale neizpolnjene, mnoge obljube neudejanjene, mnoga pričakovanja neuresničena.

Najhuje pa je, da sem nezvest Tebi. Odlašal sem pogovor s Teboj od prvih jutranjih ur dalje. Hočem te na hitro odpraviti. Vendar si vztrajen in ponovno trkaš in me kličeš.

Slišim te, toda prepoln sem samega sebe, da bi se ti mogel odpreti. Čas teče in moram oditi iz kapele. Še en dan bo ostal neizpolnjena posoda. Morda Ti bom posvetil prav zadnje trenutke pred spanjem.

Toda velja naj ti zahvala za milost pepelnice in vzklika, ki nam pomaga, da se spreobrnemo: "Spreobrne se in veruj evangeliju."

Tone

Mogočen in dober

Nekateri, predvsem mladi, hočejo vedeti, kakšen je Bog. Gledajo oblake in si mislijo: "Oblak je božji prestol." Včasih sem si tudi jaz predstavljal Boga tako, da Bog zjutraj pomaga škrljančkom, da se dvigajo v jutro. Ko sem ležal ob potoku, sem si mislil: "Šumenje vode je božji glas." Ko se je nedelja zlato svetila pod sinjim nebom, sem si rekel: "Bog nas ima tako rad, da je naredil na nebu špranjo. Skoznjo priteka nekaj nebeške luči." Še veliko predstav sem imel, ko sem bil še mlajši.

Če je ponoči privršalo neurje, nisem mogel zdržati v postelji. Na tistem sem vstal, se splazil k oknu in se poln strahu tresel pred grmečim Bogom. Njegov glas je bil prodoren in preteč. Ko sem spet legel v posteljo, je bilo moje srce tako polno božjega strahu, da sem še zjutraj, ko sem se zbudil, prestrašeno mežikal. A ko sem stopil ven, se mi je Bog spet zdel prijazen in dober; poslušal sem petje ptic in melodijo zvonov srce se mi je kar topilo od sreče. Pogledal sem v nebo, videl jasno modrino in zazdelo se mi je, da je Bog iz ljubezni do nas razgrnil svoj sinji plašč.

Sedaj, ko sem malo odrasel, se mi zdi zdi tisto doživljanje skoraj pogansko, ampak dolgo nisem vedel česa naj se kot majhen otrok oprijemam.

Tedaj se mi je nenadoma zasvetilo: če bi bil Bog Bog groma in bliska, potem ne bi prišel k nam kakor dober človek. Njegov ljubljani Sin Jezus je osamljene tolažil in bolne ozdravljaj. Spoznal sem, da je človekoljuben Bog in ne Bog groma in bliska. Zazdelo se mi je, da bi najrajši vzdignil roke k njemu in zavpil: "Vse hočem storiti, kar želiš, Ti dobri, človekoljubni Bog!"

Če bi se zbrali vsi pripovedniki tega sveta, da bi govorili o Bogu, bi lahko pripovedovali do onemoglosti in bi jim nič več ne prišlo na pamet – pa bi celo tedaj skoraj nič ne povedali o Bogu.

Vse, kar je na zemlji in v ljudeh najboljšega in najbolj razveseljivega, prihaja od Boga; Boga samega pa kljub temu ne bomo videli. Šele na koncu življenja, če bomo smeli v nebesa, bomo imeli spoznanje o Bogu, torej bomo z Bogom sklenjeni. Dotlej si lahko le ogledujemo njegov svet. Če to delamo natančno, bomo v njem odkrili nekaj božje moči in sijajnega bogastva.

Do tedaj pa moramo opazovati tudi ljudi, ko odkrivamo, da so drug do drugega dobri in ko odkrijemo, da drug drugega razveseljujejo, moramo v vsem tem gledati blesk božje ljubezni. S tem Bog razveseljuje ljudi.

Noben človek ti ne more povedati, kakšen je Bog. Vendar je vsa lepota, ki si jo moremo zamisliti, odsev božje lepote. Ne poskušajmo ga opisati, ker to ni mogoče. Ne čudimo se, da Bog ni čisto skrit. Tedaj se mu zahvalimo, da se nam je razodel.

Bogdan Antić

Umor neboljenega

Kako lahko trdi kar 71% Slovencev, da so katoličani, če pa ti isti ljudje ubijajo in dovoljujejo drugim, da lahko ubijajo? Govorim namreč o splavu. Je mogoče, da se tako velika masa ljudi ne bi mogla upreti zakonu. Pa saj to sploh ne bi bilo potrebno, če bi teh 71% Slovencev živelo res po zapovedih, ki jih postavlja Cerkev. Gotovo ni splav prisoten samo pri tistih 29% ljudi, kajti, če bi to veljalo, bi bilo število splavov gotovo veliko, veliko manjše. Mogoče pa so med tistimi 29% ljudje, ki nasprotujejo splavu, seveda ne vsi, povsod so izjeme. Isto je tudi pri 71% "vernikov". Toda z vztrajanjem tistih, ki želijo življenje, bi se dalo mogoče tudi to rešiti.

Kar zmrzilo me je, ko sem videla, kako so žene protestirale pred skupščino. Prepričana sem, da so bile med njimi tudi tiste iz 71%. Imajo te žene sploh vest? Še bolj pa se človek zgrozi, ko vidi jokajočo ženo, ki ne more imeti otroka, ali pa mater, ki je naredila splav, a ji je pozneje žal in si ob pogledu na sosedovega dojenčka želi otroka nazaj. Koliko gorja lahko povzroči en nepremišljeno sprejet zakon!

Slovenci izumiramo, nataliteta se manjša, mortaliteta narašča, poslanci v skupščini pa ne znajo zategniti vozla čez vse to. Mogoče bi to znal narediti tisti nerojeni otrok.

Katolika Ferjanc

Življenje

ŽIVLJENJE

vzkilo je,
 razvija se,
 tako majhno je
 tako brez moči,
 toda to življenje je čisto,
 brez vsake sence zlobe.

Življenje

vzkilo je
 razvi... - STOP!

Samo še sekunda in

KONEC je.

Paulina Ferjančič

Mati

Vprašal boš: "Kdo si in kje si doma?"

Človek sem. Izpod srca prihaja beseda ta. Ko rastem in se razvijam,

ko prvič svojo dlan odpiram in zapiram,
 ko se v ženinem telesu dam nositi
 vem, da do mene mora kaj čutiti,
 saj je — zamisli si — prenehala celo kaditi!

Četudi m — zavrže takoj ko se rodim,
 ji teh nekaj mesecev nikoli ne pozabim!
 Nasprotno — celo obljubim,
 kot njen branilec ji bom ob smrtni uri.

Mitja

O materi

Rad bi povedal nekaj misli o materah, njihovem poslanstvu in njihovih dolžnostih, saj se mi zdi, da je pri nekaterih vodilnih Slovencih zamrl čut o pomembnosti materinstva.

Mati ni vsaka ženska, vsako dekle, mati ne more biti moški. To je poslanstvo, ki se ga premalo zavedamo. Prava mati je tista ženska, ki ima otroka, toda tudi to še ni dovolj. Tega otroka mora vzgajati v ljubezni in zavesti, da je to božji dar in sad ljubezni. Prav zato so matere neprecenljiv zaklad, zaradi ljubezni, ki jo lahko izkazujejo le one. Najlepše bo rekel o materi otrok: "Mati je moje življenje." Poleg matere je tudi oče, ki ne sme manjkati, vendar ga v ljubezni prekaša vsaka dobra mati. Da, matere so nam dale življenje. Tudi tistim so ga dale, ki so sedaj, v teh razmerah, proti spoštovanju materinstva. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi v slovenski skupščini, ko je med razpravo o materinstvu neki poslanec "ozmerjal" zagovornika materinstva s "fašistom". Kje je tukaj slovenski čut za mater?

Materino poslanstvo in prva naloga je skrb za otroka. Za vsakega otroka, tudi za nerojenega. Tu pa se pokaže problematika splava. Kaj se dogaja v materi (bodoči?), ko se odloči za splav. Zagotovo vse drugo prihaja na površje bolj, kot pa ljubezen. Tudi nerojeni otrok je živo bitje in ima pravico do življenja. Matere se splava kesajo in poleg telesnih so še hujše duševne. Tako mater lahko spremlja občutek o umoru, ki je resničen. Zatorej je ljubezen pomembna že na začetku. Ta ljubezen pa se izkazuje na otroku tudi skozi vsa leta njegovega življenja. Ko otrok zapusti mater, se vedno znova vrača k njej in jim poskuša vračati ljubezen. In to je glavno poslanstvo matere: ljubezen do otroka.

Ljubezen pa ni samo poslanstvo, ljubezen je tudi dolžnost. Za mater je pomembno, da otroka podpira, tako moralno, kot tudi

fizično in psihično. Morala in zgled matere sta pri otroku vidna vse življenje. Otrok, ki ima dober zgled od matere, daje ta zgled tudi ostalim.

Zatorej vsi Slovenci, Slovenke, mladi in stari, naj se v vas prebudi čut o materah, njihovi pomembnosti tako v družbi kot v družini. One so tiste, ki so nas vzgojile, zaradi njih sploh obstajamo.

Peter

Resnično, vstal je

Zgodaj zjutraj nad Jeruzalemom. Žene gredo po cesti: Marija Magdalena, Marija, mati Jakobova, Saloma. V rokah nosijo dišave, da bi umrlega Jezusa mazilile. Žalost prebiva v njih srcih. Toda grob zapira težak kamen. Kdo ga bo odvalil, se sprašujejo.

Pridejo na vrt, kjer je grob. In glej! Kamen je odvaljen, grob odprt. Strah in groza. Magdalena vzklikne: "Vstal je!". Brez pomišljanja teče povedat učencem. Ostale žene omahujejo. Pred seboj zagledajo angela. Reče jim: "Ne bojte se. Jezusa iščete, Križanega. Ni ga tukaj. Vstal je, kakor je rekel. Pojdite in to povejte njegovim učencem in Petru!"

Svetli se ... Hiša v Jeruzalemu. V ospredju Peter in Janez. Žalostna sta. Boli ju ta jutranja luč, ki jima zopet budi v duši boleost. Bolest Janezu, ki ne more pozabiti zadnjega pogleda Gospoda na križu. Bolest v Petrovi duši, ki jo je zbudil Učenicov pogled kot odgovor na zatajitev.

"Odprite!" Ženski glas. Vstopi Marija Magdalena. "Grob je prazen. Vstal je!"

Tekla sta Peter in Janez, oba hkrati. Mlajši, Janez je prehitel Petra in prišel prvi k grobu. Vendar ni vstopil. Tedaj je prišel Peter in je vstopil. Videl je poveje na tleh, prtič je bil posebej, zvit na drugem mestu.

Grob je bil prazen. **GOSPOD ŽIVI!**

Tempeljsko dvorišče. Veliki duhovnik se pripravlja na jutranjo daritev. Sijaj na njegovem obrazu. 'Ha, sedaj bo mir v Jahvetovi deželi. Končno smo mi poglavarji premagali Nazarejca. Tam zunaj leži na Golgotškem griču, težak kamen zapira njegov grob in rimski vojaki ga čuvajo. Res, da so poganski psi, vendar to uslugo Izrael rad sprejme od njih. Stražijo našega največjega sovražnika.'

Tedaj vstopi tempeljski služabnik. "Učenik! Legionar želi nujno govoriti z vami!"

Rimski vojak stoji pred starcem ves bled in prestrašen.

"Rabi, mrtvak, Nazarečan, ki smo ga stražili na Golgoti, se je vrnil v življenje. Ni ga več v grobu!"

Obraz velikega duhovnika se spremeni. Nič več ni tako sijal.

"Se je vrnil v življenje? Ga ni več v grobu?"

Vrt Jožefa Arimatejca. Marija stoji tam, vase pogreznjena. Joka. Ona namreč ni videla angela in ni slišala njegovega sporočila. Zdaj stoji pred praznim grobom. - Pa če Gospod ni vstal? Morda je kdo motil pokoj božjega pokojnika?... Kdo stoji tam? Vrtnar bo.

Mož pristopi in jo vpraša:

"Žena kaj jokaš?"

"Vzeli so mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili!"

Vsa zmedena ga ogovori z gospodom; misli pač samo na svojega Gospoda.

"Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga dal. Jaz ga bom vzela!"

Vrtnar - Jezus - ji reče:

"Marija!"

Ona ga spozna:

"Moj Učenik!"

Večer istega dne. Dvorana zadnje večerje. Nekdo močno potrka. Vrata se odpro. Vstopita dva učenca, vsa zasopla.

"Gospoda sva videla, govorila sva z njim. Z njim sva šla v Emavs. Po poti so bile najine oči zadržane, da ga nisva spoznala. Šele pri večerji v Emavsu sva ga spoznala po lomljenju kruha..." Še govorita in vstopi Peter. Na obrazu se vidi skrivnostni sijaj.

"Učenik je res vstal. Tudi meni, ki sem ga zatajil, se je prikazal in govoril z mano."

Tedaj stoji pred njimi - On sam! O, saj ni! Prikazen je. Duri so

zaklenjene! Duh je! Kajti vznemirili so se in strah jih je spreletel.
"Poglejte moje roke in noge, da sem jaz sam!"

Res, on bo. Pa saj ni mogoče!

"Potipljite me in pogledjte! Duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz."

Kdo naj verjame!

"Imate tu kaj jesti?" Dali so mu in je jedel.

Resnično je On, Učenik! Med nami je! Kaj bo zdaj povedal? Kaj bo rekel?

Skloni se med učence, vanje dihne in reče: "Mir vam bodi! Kakor je mene Oče poslal, tako jaz vas pošljem. Komur grehe odpustite, so jim odpuščeni, komur jih zadržite, so jim zadržani. Vedite pa, da sem jaz z vami do konca sveta!"

Roman

Sveta velika noč

Spokojno so sevale zvezde nad Kalvarijo, kjer je počivalo truplo Božjega Zveličarja. Slišati je bilo le govorjenje rimskih vojakov, ki so bili na straži ob zapečatenem grobu. Tudi judovski voditelji, ki so dali Jezusa pribiti na križ, so se pomirili od dogodkov velikega petka. Takrat se je namreč zemlja tresla, skale pokale, celo sonce si je prikrilo svoje obličje. Prepričani so bili, da so se za vedno znebili hudičevega čudodelca.

A s smrtjo Nazarečana za nas pomembnega dogodka še ni bilo konec. Veliki petek je bil šele začetek. Tudi drugi dan je minil mirno. Ob svitu tretjega dne pa je bil vrh tega dogodka. Zemlja se je sunkoma tresla. Nad Jezusovim grobom je nastala mogočna svetloba, znanilka zlate zarje velikonočnega jutra. Tisti, ki je pred tremi dnevi v največjem ponižanju umiral na križu, je vstal poveljčan iz zaprtega groba. Smrt in pekel je premagal, obdaja ga nebeški svit, aleluja, aleluja!

Pomen Kristusovega vstajenja

S svojim vstajenjem je Kristus potrdil in izpolnil vse mesijanske prerokbe, pa tudi lastno prerokbo, da bo tretji dan vstal od smrti. Kristusovo vstajenje je zato osnovna resnica in temelj naše vere. S svojim vstajenjem je Jezus dokazal svoje božanstvo in izpričal svoje poslanstvo.

Judovski voditelji so takoj spoznali važnost tega dogodka. Zato so zahtevali od Pilata, da zastraži Jezusov grob. Po Jezusovem vstajenju so pa lagali, da so Kristusovi učenci odnesli njegovo truplo. Jalovo je bilo njih početje. In enako tudi tistih, ki skozi stoletja hoteli spodbiti Jezusovo vstajenje.

Vemo, da se je po vstajenju ponovno prikazal svojim učencem.

Z njimi je jedel in pil. Nevernemu Tomažu je dal otipati svoje rane.

Zdi se, da je Jezus namenoma podal toliko dokazov o svojem vstajenju. S tem bi bil v resnici izključen vsak dvom.

Poroštvo našega vstajenja

Kristusovo vstajenje ni samo poveličanje njegove človeške narave, ampak tudi poroštvo našega vstajenja. Vera v njegovo vstajenje je temelj našega veselega upanja, da bomo nekoč s Kristusom poveličani vstali. S svojim vstajenjem je Jezus dokazal moč življenja nad smrtjo. To nas krepi in nam daje pogum. S tem verujemo, da bomo nekoč deležni večnega življenja. V sebi nosimo upanje, da bomo tudi mi s Kristusom vstali in bili deležni božjega kraljestva.

Zato nas Cerkev poziva k veselemu upanju. Z apostolom Pavlom nam kliče: "Če ste vstali s Kristusom, išcite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus sedeč na božji desnici. Hrepenite po tem, kar je zgoraj, ne po tem, kar je na zemlji. Zakaj umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu. Ko se bo prikazal Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z njim v slavi." (Kol 3, 1 - 4)

Roman

Dom

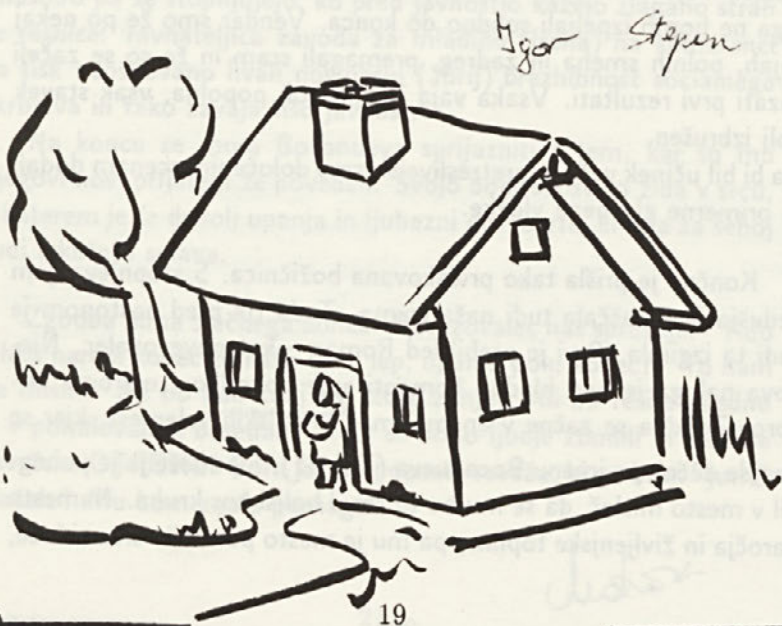
Dom je beseda, ki mi pomeni več kot katera druga. Iz nje izžareva nekaj velikega, za kar je vsaka beseda premajhna, da bi lahko z njo to povedal.

Dom mi daje ljubezen in ta ljubezen je nekaj posebnega. Iz nje izhaja mamina ljubezen, ki je nekaj tako velikega, nekaj tako enkratnega ...

Ko sem šel še kot otrok večkrat z mamo k sorodnikom, sem bil vedno rajši pri njih, kajti tam je bilo vse drugače, kot pri nas doma. Vedno sem se čudil, zakaj gremo tako hitro domov, saj sem se že naveličal biti doma. Nisem še razumel in nisem še znal sprejeti ljubezni domačega ognjišča.

Vendar zdaj, moj preljubi dom, vem, vem, kaj pomeni biti dolgo časa proč od tebe; proč od mojih najdražjih.

Zatorej vedi ti in vsi kateri so v tvojem zavetju ne bom vas pozabil: zapisani ste v mojem srcu.

Resnica o resnici, ki boli

Meseca oktobra smo začeli študirati dramsko igrico, ki govori o življenju otrok v Braziliji. Pa ne otrok z življenjem, vrednim človeka, temveč z življenjem polnim bolečin, ponižanj in strahu pred novim dnem. Te zgodbe ni napisal scenarist, ki bi hotel s tem pokazati svojo zaskrbljenost zaradi tega perečega problema sodobnega časa, ampak jo je iz življenja "prepisal" realni opazovalec. Igrica naj bi bila igrana v najveselejšem delu leta: pred božičem. Marsikdo bi lahko pomislil, da je bila naša izbira slaba, kajti ob božiču bi morali misliti le na lepe in vesele stvari. Toda ravno v tem času morajo biti naša srca odprta tudi za temnejšo stran resnice, za nesrečo naših bližnjih, ki si jo tako odlično prikri- vamo in pogledamo proč vsakič, ko bi morali pomagati.

K sodelovanju so nas, dekleta iz 1. letnika, povabili fantje iz 3. letnika. Seveda smo bile takoj navdušene, zato smo začeli z vajami. Kot mentor pa se nam je prijazno odzvala prof. Tatjana Božič. Vaje smo imeli enkrat tedensko. V začetku je kazalo, da tega ne bomo izpeljali solidno do konca. Vendar smo že po nekaj vajah, polnih smeha in zadreg, premagali sram in že so se začeli kazati prvi rezultati. Vsaka vaja je bila bolj popolna, vsak stavek bolj izbrušen.

Da bi bil učinek večji in pretreslivejši, smo določenim scenam dodali še primerne glasbene vložke.

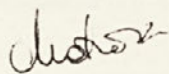
Končno je prišla tako pričakovana božičnica. S stopnjevanjem vzdušja je naraščala tudi naša trema. Toda tik pred nastopom je tudi ta izginila. Prvi je prebil led Roman – kot povezovallec. Njegova naloga je bilo hladno komentiranje dogodkov, oziroma prizorov. Zgodba se začne v enem izmed brazilskih vele mest, kjer se znajde deček po imenu Bocanueva (Tomaž). S podeželja je pobegnil v mesto misleč, da se mu bo tu rezal boljši kos kruha. Namesto naročja in življenjske topline, pa mu je mesto ponudilo sive zidove,

vroč asfalt in brezbrizne obraze. Edino zavetišče in toplo besedo je našel in si delil z otroki s ceste, ki so se preživljali s sumljivimi posli: pred zanemarjenim barom sreča China (Mitja M.); ki ga povabi v bar, Monabierta (Tanja) pa mu ponudi sendvič in kavo. Nakazano je bilo, da ji mora kasneje te usluge plačati z ljubeznijo. Zatem gresta na ulični vogal, kjer spozna še ostale člane skupine: Lagarta (Tone), Loca (Mitja V.), Tuerto (Nataša). Preden zapijo, mu Tuerta izpove zgodbo svojega bednega življenja. Da bi mu prijatelji pomagali preživeti, ga Chino predstavi še enemu članu skupine – Ringu (Albert), ki mu pokaže kako si lahko "pridobiš" tuj denar. Novincu to ne uspe in mu ni všeč, zato se na vse pretege trudi dokazati, da se lahko preživlja na pošten način, vendar mora na koncu priznati, da za take kot je on v mestu, na vsem svetu ni prostora, razumevanja, ljubezni družine.

Tako so lahko gledalci skozi zgodbo spoznali na žalost edini način preživetja otrok s ceste. Celo tisti, ki so plačani, da skrbijo zanje jim brezbrizno obračajo hrbet. Ob tem se ti kar samo ponuja vprašanje, ali imajo ti hladnokrvni, surovi ljudje sploh dušo. Svojo gnusobo pa še stopnjujejo, ko pred javnostjo kažejo zlagano stran te resnice: ravnateljica zavoda za mladino (Irena) na konferenci za tisk neosnovano hvali novinarju (Jurij) brezhibnost socialnega skrbstva in tako zavaja širšo javnost.

Na koncu se mora Bocanueva sprijazniti s tem, kar so mu njegovi novi prijatelji že povedali. Svojo bodočnost pa zida v srcu, v katerem je še dovolj upanja in ljubezni do Tuerte, ki ima za seboj tudi izkušnjo splava.

Zgodba nima srečnega konca. Povezovalc nas sprašuje: "Kdo lahko naredi konec za našo igro, lep, upanja poln konec?" To nam da misliti. Ali bo kdo kdaj kaj storil zanje? Ali bo rešitev vedno le v pomilovalnih besedah? Kdaj se bodo ljudje zbudili in rešili te zavržene OTROKE? Bom jaz prepoznala reveža, ki ga bom "jutri" srečala? Mu bom znala pomagati?

Križev pot

1. Jezusa obsodijo na smrt

"Moje ljudstvo, kaj sem storil, da sem si zaslužil vaše sovraštvo?" Stojim razbičan, pretolčen in krvav v tišini svoje osebne odločitve. Med množico iščem z očmi prijatelje. Nobenega ni." Pohabljeni, kruljavi in slepi, ki sem vas ozdravil, kje ste v tej hrupni, razdraženi množici, ki terja mojo smrt?

Boljše je ostati tiho, kakor govoriti, potem pa obžalovati. Jezus prebiva v tišini srca, kjer kraljujeta pravičnost in ljubezen.

2. Jezus nese svoj križ

Krvoločni vojaki me vodijo proč. Nesti moram križ na Golgoto. Lesen tram, ki nosi težo greha, je na mojih slabotnih, krvavečih ramah. Z veseljem bom vztrajal ter nesel križ ljubezni in odpuščenja, samo, da bi me vzljubili.

Križ je oblikovan in pomeren za vsakega posebej glede na njegove moči in sposobnosti.

3. Jezus pade prvič

Z vsakim korakom sem slabotnejši. Zgrudim se na tla in zopet se odprejo rane na mojih kolenih. Surovi, podivjani vojaki terjajo mojo kri. Porivajo me, brcajo in bičajo ter me silijo naprej. Drhal tuli, vrešči in se roga moji nemoči. Nikogar ni, ki bi mi ponudil roko v pomoč.

Zaradi človeške slabosti padamo. Ko skesani ponovno vstanemo, se v moči odpuščenja vrnemo k ljubečemu in usmiljenemu Bogu.

4. Jezus sreča svojo Mater

Vidim Mater, prvo ženo v množici. Gledam jo z očmi, polnimi bolečine. "Mati, nočem, da gledaš mene, svojega sina, v tako bednem stanju. Ti si moja Mati in materino srce se nikoli ne more ločiti od svojega otroka. Ljubezen je močnejša od smrti."

Marija, naša duhovna Mati nas silno ljubi. Posnemanje njene ljubezni in potrpežljivega trpljenja nas zbližuje z njenim Sinom.

5. Simon iz Cirene pomaga Jezusu nositi križ

Simon, vem, da si med množico, ker si pravkar prišel s polja. Pomagaj mi !Ti pa se braniš. Upira se ti, da bi pomagal obsojencu. To je zate ponižujoče in pod tvojo častjo. Pridi, Simon, premagaj svojo človeško naravo, bodi mož in mi pomagaj nesti breme. To bo spremenilo tvoje življenje. Poskusi.

Karkoli želite, da storijo drugi vam, storite tudi vi njim v ljubezni do Jezusa , brez misli na plačilo ali zahvalo. Glejte Jezusa v vsakem človeku.

6. Veronika obriše Jezusu obraz

Ljubeča veronika kljubuje predrzni množici; prerine se skozi gručo vojakov, da bi se mi približala. Sprevod se ustavi. Ne drznejo si udariti žene. Na videz sva sama. Med rimskimi vojaki si me upaš tolažiti in mi brisati umazani, krvavi obraz s prtom. Veronika, pogumna in sočutna, dobila boš svoje plačilo. Poglej prt.

USMILJENJE, LJUBEZEN, SKRB. Kar storiš za druge, storiš za Jezusa, naj bo to podarjen kozarec vode, prijaznost, podla opazka, obisk ali molitev.

7. Jezus pade drugič

"Oklepam se Simona. "Vojaki mislijo, da bom umrl tu, sredi ulice. Toda ne smem. Moja ura še ni prišla, izdihnili bom na križu. Moja človeška narava je skrajno oslabiljena. Kako težki postajajo koraki. "Ostani z menoj, Simon, ne izgubi zaupanja. " Zopet padam.

Človeška narava pogosto doživlja padce in vzpone. Bodimo pogumni in vztrajni! Jezus je prišel, da reši grešnike in slabotne. Zaupajmo v njegovo usmiljenje.

8. Jeruzalemske žene jočejo

"Simon, vidiš žene, ki stojijo ob strani množice in naju gledajo? Da, vedno bodo poleg, verne žene, ki bodo sočutno, jokajoč hodile zamenoj. "Ustavi se, Simon. Govoriti moram z ženami in jim razložiti, naj ne jočejo zaradi mene. Jaz bom kmalu pri Očetu v slavi, one pa morajo biti pogumne in še vztrajati.

Svet, kakršnega poznamo, se bo spremenil v ruševine. Sedaj je čas za jok in žalovanje, da se spokorimo in poboljšamo. Blazenost je namreč vrednejša kot tozemska življenje.

9. Jezus pade tretjič

Skoraj na cilju sem že. Toda Kalvarija se zdi tako daleč. Ves okrvavljen nimam moči, da bi šel naprej. Vendar moram. Duh je voljan, meso pa je slabotno. Opotečem se, in se izmučen zgrudim natrda tla. Vojaki so mislili, da bom že prej omagal. Ne razumejo. Moram in bom umrl na križu.

Človeška narava znova in znova kloni. Greh in satan delujeta zoper nas. Jezusovo usmiljenje pa je močnejše in nas bo reševalo, če bomo zvesti do konca.

10. Jezusa slečejo

Pozdravljena Kalvarija. Moje zemeljsko poslanstvo, zaradi katerega sem prišel na svet, se hitro izteka. Vojaki vzamejo križ z mojih oslavljenih ramen. Pretrpel bom nove muke. Okrvavljeno, umazano obleko strgajo z razbičanega telesa. Stojim razgaljen, kot hudodelca me zasmehujejo, zijajo vame. Nikogar ni, da bi me tolažil.

Slečimo sebe. Odpovejmo se vsem oblikam zla, ne glede na naš poklic ali vložaj. Iščimo Gospoda in živimo v luči. On je pot, resnica in življenje.

11. Jezusa pribijejo na križ

Rimski vojaki, vi ne smete biti surovi. Prostovoljno gre na križ. Hitro me zakrknjeni možje pribijejo s tremi velikimi žebli, podobnimi ostem. Pok, pok, pok! Njihovo delo je končano. Žene le nemočno stoje, z zlomljenimi srci. V srcu jim govorim: "Ne vznemirjajte se, ljube žene, vedno vam bom blizu. Nadvse vas ljubim, bolj kot si morete misliti.

V duhu se pribijmo na Jezusov križ. Tu ni izhoda. Bodimo eno z Jezusom v življenju in smrti.

12. Jezus umrje na križu

Visim razpet med nebom in zemljo v nepopisnih mukah. Moje telo drhti od bolečine. Radovedni opazovalci so polni pripomb in nejevere. Nekateri majo z glavami in gredo proč. Drugi ostajajo. Pogledam po množici: "Kje so moji apostoli, tisti, ki sem jih izbral zase?" Ne prenesem pogleda na Mater, na Janeza in nekaj svetih žena ob križu.

Telesna smrt lahko pride, ko se je najmanj nadejaš. Lahko smo prepričani o tem. Moramo se pripraviti, preden bo prepozno, in pripraviti svojo življensko prtljago. Jezus prihaja nepričakovano. Duša bo v nebesih, v vicah ali peklu, preden ugotoviš ali se zaveš, da si nehal dihati.

13. Jezusa snamejo s križa

Moje mrtvo telo snamejo s križa nežne, ljubeče roke. Spoštljivo ga položijo v naročje Matere. "Vem, da tvoje srce poka, vendar bodi pogumna, Mati. V vstalem telesu bom najprej obiskal tebe."

Tujci pripravijo truplo za pogreb. Izpraznjena hiša, kjer je živel duh leta in leta, bo preoblečena, okrašena in ozaljšana, da bo videti mlajša. Nekaj ur spomina na preteklost ne more spremeniti smrtnega poljuba.

14. Jezusa položijo v grob

Moji ljubljeni pripravijo truplo za pogreb. Pozno je že. Tako žalostni so, ko me puščajo v temnem grobu, zavalijo kamen in odidejo. Žalostna Mati verjame, da bom vstal. Svete žene sicer ne, a bodo v naglici prišle tretji dan, da bi moje truplo mazilile. Da, prišle bodo in našle prazen grob. Ne razumejo vsega, kar sem jim povedal. Najprej se bom prikazal Materi, nato Mariji Magdaleni, ta bo razširila veselo oznanilo.

Globoko v temni, mrzli zemlji čaka mrtvo telo - izpraznjen dom duše. Tam bo ostalo in spremenjeno v prah, do poslednjega dne, ko ga bo Jezus poklical. Vsi bomo vstali iz globine grobov, iz brezna pekla, iz vic in nebes. Prišli bomo na Jezusov poziv, s telesom in dušo, na končni cilj - v večno veselje.

The Messenger of St. Antonio, marec '92.
iz angleščine prevedel:

Miran Ferjanec ✓

Romanje na Sveto goro

Vsako romanje je čudovito doživetje in priložnost za spoznavanje sopotnikov ter prošnja k Bogu. Romanje na važnejše božje poti, ki so v Sloveniji tri, posebne vrste.

Iz semenišča gremo vsako leto peš na Sveto goro – božjo pot v koprski škofiji.

Kot vsak dan, nas je tudi tisto sredo prebudil sovražnik, ki prekine nočno tišino in spanje – zvonec. Ko smo se vsi zaspani končno vsi prikazali v kapeli, da pri sveti maši skupaj prosimo Boga za lep dan, je lepo vzdušje zmeraj bolj naraščalo, kakor da smo šele ob mašnikovi besdi spoznali, da so predstojniki mislili resno, ko so nam govorili o romanju.

Iz kapele smo prišli polni upanja, da bomo že zgodaj popoldne zagledali cerkev, ki ponosno stoji na vrhu gore, kakor kraljica na prestolu.

V objemu gozdov smo nestrpno čakali, da pridejo vsi na zbirno mesto, odkoder bomo začeli pot. Ob pesmi smo le dočakali, da so se pripeljali še zadnji. Hodili smo počasi, kar pa se je kasneje izkazalo za veliko napako. Po poti smo imeli ore cudovit razgled na dolino iz katere se je dvigal tovarniški in avtomobilski hrup. Okoli nas pa je bila prijetna tišina, ki jo človek večkrat tako zelo potrebuje.

Po večurnem "potovanju" se je v daljavi za trenutek prikazala kraljica Primorske, kamor smo romali. Ko pa se je zopet zakrila za gorami, je marsikatero srce zahrepenelo, da bi bila vsak hip pri njem.

Kmalu smo spoznali, da bo to tisti dan nedosegljiva želja, ki se bo mogoče izpolnila v prihodnosti.

Spustili smo se k cerkvi na Vitovljah, kamor je priganjal tudi želodec. Ta cerkev je bila cilj našega romanja.

Ko sem se zvečer že umiril, sem spoznal, da ta dan le ni bil tako zaman, da trud ni bil zastonj.

Če ni bil v prid meni, pa naj ga Bog podari tistemu, ki ga potrebuje.

Tgor

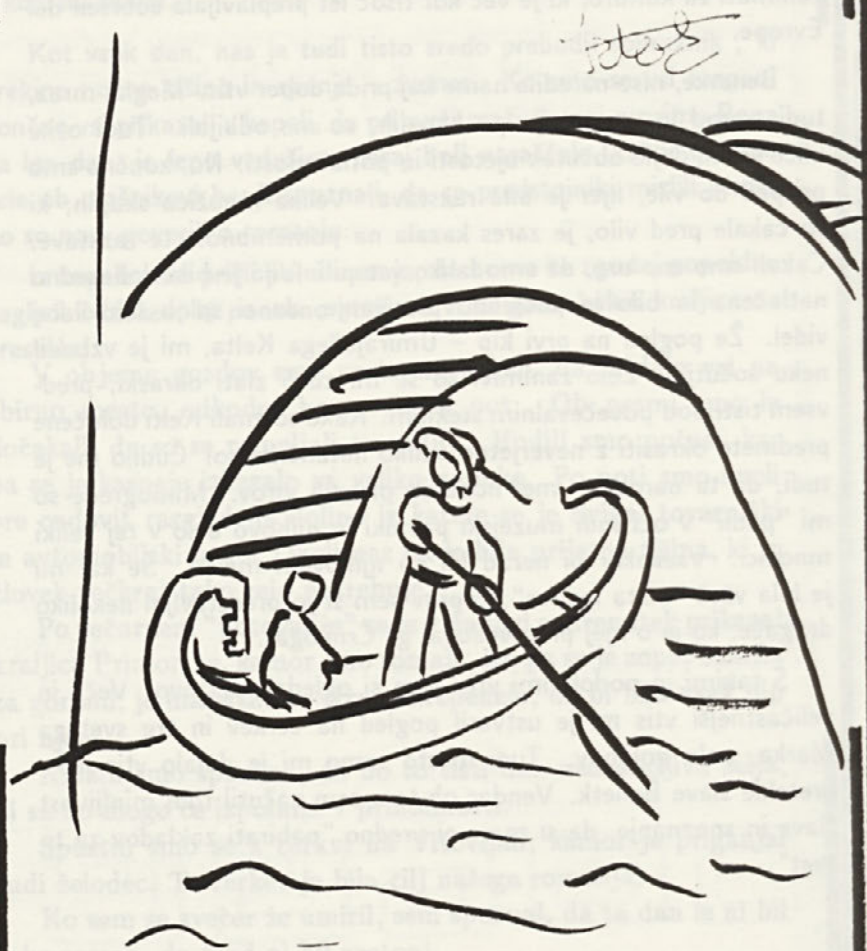
Spoznal sem Kelt

Sprva sploh nisem imel namena iti v Benetke na razstavo Keltov. Vendar se je nekoliko spremenilo na boljše, ko sta o Keltih spregovorila g. Kralj in g. Črnilogar. G. Kralj s svojim slikovitim pripovedovanjem, g. Črnilogar s svežimi vtisi z razstave in z opozorili na določene posebnosti. Pritegnila sta me, da sem se začel zanimati za kulturo, ki je več kot tisoč let preplavljala dobršen del Evrope.

Benetke, niso naredile name kaj prida dober vtis. Megla, mraz, tudi smrad in umazanija po kanalih, so me odbijali. Tudi ozke ulice so mi dajle občutek ujetosti in potlačenosti. No, končno smo prispeli do vile, kjer je bila razstava. Velika množica skupin, ki so čakale pred vilo, je zares kazala na pomembnost te razstave. Čakali smo eno uro, da smo lahko vstopili. Vila je bila dobesedno natlačena in bilo je potrebno prerivanje, da si sploh lahko kaj videl. Že pogled na prvi kip – Umirajočega Kelta, mi je vzbudil neko sočutje. Zelo zanimivi so se mi zdeli zlati okraski, predvsem tisti, pod povečevalnim steklom. Kako so znali Kelti določene predmete okrasiti z neverjetno veliko natančnostjo! Čudilo me je tudi, da ta narod ni imel nobenih pisanih virov. Mimogrede so mi "padli" v oči tudi muzejski pazniki in njihovo delo v tej veliki množici. Vsekakor bi nerad bil na njihovem mestu. Še kar mi je bila všeč "zlata ladjica", čeprav sem si jo predstavljal nekoliko drugače, ko je o njej pripovedoval g. Črnilogar.

S takimi in podobnimi vtisi sem si ogledal razstavo. Večji in veličastnejši vtis mi je ustvaril pogled na cerkev in trg svetega Marka, poln golobov. Tudi mesto samo mi je dajalo vtis neke pretekle slave Benetk. Vendar ob tem sem začutil tudi minljivost slave in spoznanje, da si zares ni vredno "nabirati zakladov za ta svet".

Prav tako je bilo s Kelti. Kljub temu, da so bili velik narod, vojaško močan in s svojevrstno kulturo, so propadli. Njihova kultura pa je vendar ostala in pustila sledove do današnjih dni po vsej Evropi.

Pri vlivanju zvonov

Vsak človek doživi vsaj enkrat v življenju posebno doživetje. V takih trenutkih človek začuti posebno veselje, veselje v duši. Tako veselje sem doživljal tudi jaz, ko sem si v Innsbrucku ogledoval vlivanje zvonov. Toda ne katerihkoli zvonov, ampak zvonov za našo župnijo – Kranj - Primskovo.

Tistega jutra, v petek, 21. januarja letos smo se ob treh zjutraj odpravili na pot. Šli smo z dvema avtobusoma, saj je bilo to župnijsko romanje. Vozili smo se po prelepi avstrijski gorski pokrajini, naredili bližnjico in prečkali Italijo. Na tej sedemurni vožnji, kljub zgodnjim uram, nisem nič spal. Ne zato, ker ne bi bil zaspan, ampak zato, ker je bila v avtobusu zelo zanimiva družba, tudi nekaj mojih vrstnikov – ministrantov. In ob prijetnem, zabavnem in zanimivem pogovoru je vožnja hitro minila.

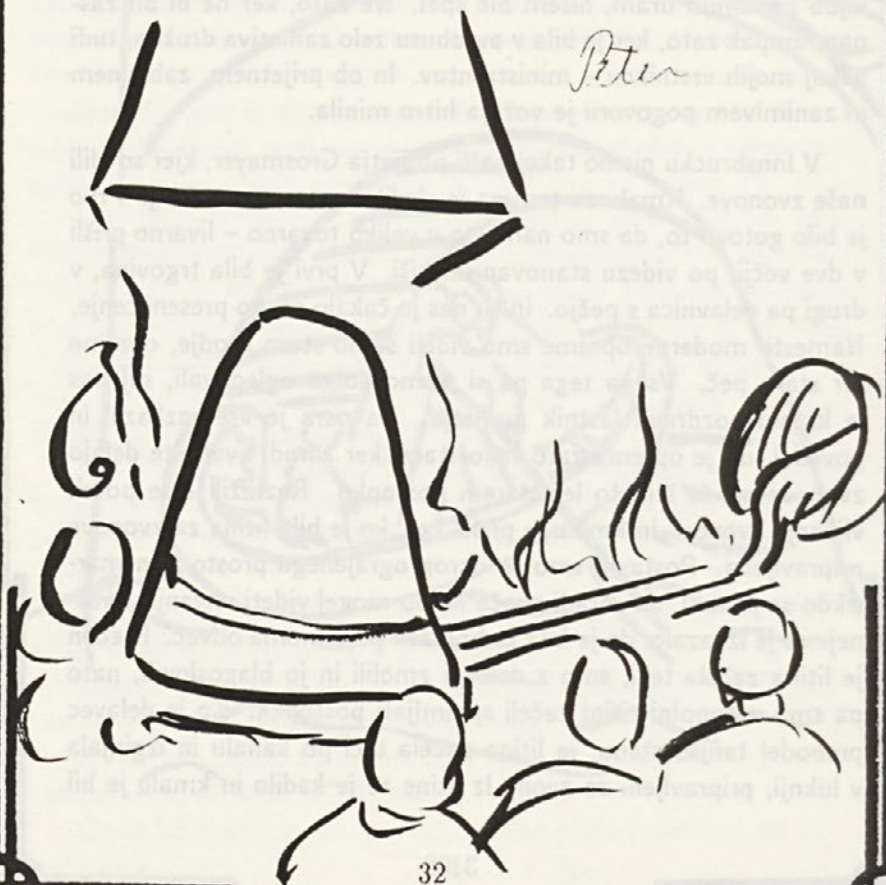
V Innsbrucku nismo takoj našli podjetja Gros Mayer, kjer so vlili naše zvonove. Kmalu za tem pa je sledila vrsta presenečenj. Prvo je bilo gotovo to, da smo namesto v veliko tovarno – livarno prišli v dve večji, po videzu stanovanjski hiši. V prvi je bila trgovina, v drugi pa delavnica s pečjo. In tu nas je čakalo drugo presenečenje. Namesto moderne opreme smo videli samo staro orodje, opremo ter staro peč. Vsega tega pa si nismo dolgo ogledovali, saj nas je kmalu pozdravil lastnik podjetja. Ta nam je vse razkazal in povedal, da je oprema zato tako stara, ker zaradi kvalitete delajo zvonove po že štiristo let starem postopku. Razložil je še potek vlivanja zvonov. In kmalu je prišel čas, ko je bila litina za zvonove pripravljena. Postavili smo se okrog ograjenega prostora in marsikdo se je zbal, da zaradi gneče ne bo mogel videti vlivanja. Kasneje se je izkazalo, da je bila ta bojazen popolnoma odveč. Preden je litina začela teči, smo z delavci zmolili in jo blagoslovili, nato pa smo v popolni tišini začeli spremljati postopek. Ko je delavec prebodel tanjšo steno, je litina začela teči po kanalu in izginjala v luknji, pripravljeni za zvon. Iz litine se je kadilo in kmalu je bil

ves prostor napolnjen z dimom. Mnogi so počasi zapuščali prostor in na vrsto so prišli tisti v zadnjih vrstah, dokler ni bilo vlivanje končano.

Po ogledu vlivanja so nas sestre iz Innsbrucka povabile na kosilo, ki smo se ga z veseljem udeležili. Po tem kosilu smo imeli v njihovi kapeli sveto mašo s petimi litanijami Matere Božje. Ko smo končali z litanijami, smo si na kratko ogledali Innsbruck in njegove znamenitosti ter kupili kakšno malenkost.

Tudi ob vračanju domov nisem nič spal, saj nas je vse vodila misel na enkratno doživetje in Bogu sem zanj hvaležen

Peter

Ob materinskem dnevu

Mati. Čudovita beseda: iz nje veje tolika toplina. Skrivnostna beseda – vanjo je Bog položil čudež novega bitja.

Marija – mati Boga.

Skrivnost matere je ljubezen. Njena moč je v služenju. Občudujem to moč, ki je dana materam, ki trpijo, garajo, umirajo za svoje otroke.

Res, zdi se, da ostajajo v senci, "zaostale in staromodne". Svet vodijo močni. Tisti, ki znajo biti brezobzirni. Tudi do otrok. Politiki tuhtajo, diplomati se pogajajo, generali zbirajo jedrske konice, predsedniki imajo slavnostne govore, filmski igralci navdušujejo, slavni pevci nastopajo pred tisoči ...

In ob vsej tej moči, ob vsem tem hrupu nekdo molči. Ne protestira, ne stavka in piše parol, le v svojem srcu tiho izgovarja: "Zgodi se mi po Tvoji besedi."

Zopet si to ti – Mati. Ti in ob tebi tisoč, milijon, toliko drugih, ki molčijo – in vodijo človeško zgodovino naprej. Kljub vsemu zlu je moč, ki jo je Bog položil v vaše srce, močnejša od hudobije.

In jaz? Enkrat v letu me na to spomni tvoj dan. Enkrat v letu bi se ti rad oddolžil za življenje, vse druge dni, ko si skrbela, delala, trpela.

Premalo je enkrat v letu reči hvala. Premalo podariti šopek rož, premalo ti zapeti in to morda samo zato, da si potolašim slabo vest. Ti ne skrbiš samo enkrat v letu, ti ne delaš le en dan, ne bdiš zame le včasih ...

Jaz pa bi rad vse to opravil v enem dnevu!

Sram me je. Hudo je, če te mora biti sram pred nekom, ki te ima rad. Morda sem pozno prišel do tega sklepa, vendar se ti sedaj hočem zahvaljevati z življenjem. Ne le enkrat v letu, ampak vsak dan. Vem. Poznaš me in me razumeš. Razumela boš tudi, ker ti včasih ne bom hvaležen. Še te bom rnil, še boš trpela. Toda nekaj bi ti rad povedal. Kljub temu, da sem poln napak, da tolikokrat niti ne opazim tvoje ljubezni, te imam še vedno rad.

Sedaj sedim v kapeli. Zunaj lije dež. Mokrota noči. Pred Njim mislim na svojo mater. Spet se čutim otroka in ne morem si kaj, da ne bi rekel: "Hvala, mama!"

Tomaž

Glasba! Naša radost ali poguba?

Moč rock'n'rolla

Rock'n'roll in vse njegove glasbene hčere, ki jih dandanes slišimo povsod in jih imamo za čisto normalno glasbo ali celo glasbo za umiritev, vendarle ni tako nedolžen kakor zgleda. O tem bom sedaj napisal nekaj misli, ki jih povzemam iz prispevka Janeza Srake v Kristjanovih obzorjih (leto 1987, št. 2 - 3) z naslovom Moč rock'n'rolla.

Začetki te zvrsti segajo v leto 1952, ko je mlad ameriški pevec Richard Little začel spreminjati ritem črnskih pesmi. Rock glasba gradi svoj uspeh na vplivih dveh različnih utripov. Ko je človek v materinem telesu, mu srce utripa okrog 120 -krat na minuto, po rojstvu pa se utrip ustali na 60 do 80 utripih.

Ritem rock glasbe prebuja v človeku začetni utrip 120 - krat na minuto. Ta utrip človeku sicer ni tuj, prenese ga v praspomin, kjer je vse nejasno, nedorečeno, hkrati pa varno, saj materino telo nudi otroku največje ugodje. Ne moremo se čuditi, če odrasčajoči mladostniki in odrasli čutijo nekakšno domotožje po tej prvi življenjski dobi. Raziskave o osemnajstih samomorih med mladostniki med 15. in 18. letom so pokazale, da je bilo vsem mladostnikom skupno samo poslušanje glasbe rock'n'rolla.

Novo glasbo je mojstersko izpopolnil Elvis Presley. Njegov uspeh je hkrati iskati tudi v uporabi proti biblični morali, ki so jo prav takrat mnogi mladi hoteli zavreči skupaj z verskimi in spolnimi tabuji. Negativne drže, kot so sovraštvo, uporništvost, rušilnost in podobno, imajo seveda čustveno ozadje.

Elvis je z veseljem vzdignil mladino proti vsemu temu z glasbo, besedami, zlasti pa z izzivalnimi in nesramnimi gibi in obnašanjem. Dokončna prelomnica pa je bila velika predstava, imenovana Ed

Sullivan Show, leta 1956. Tam je Elvis pozval mladostnike naj svobodno in podivjano živijo svojo mladost. Elvis je postal simbol in znamenje odpora proti ustaljenemu redu, proti staršem, vzgojiteljem, duhovnikom, skratka – proti vsaki avtoriteti. To je bila prva stopnja revolucije rock'n'rolla v svetu.

Drugo razvojno stopnjo predstavlja trdi rock (hard rock). Ritem tega rocka in raznolikost udarcev na električno bas kitaro je v tej zvrsti zasnovan tako, da vzburi spolni nagon do podivjanosti. Pri acid rocku pa je ritem zamišljen tako, da živčni sistem in možgane nekako pripravi na različna mamila. Tukaj se revoluciji doda še ena stopnja, uživanje mamil pri mladih. Abby Hofman je izjavil: "Naš način življenja z mamili, samovoljno oblačenje, rock glasba v vsej svoji moči, to je prava revolucija!" Revolucija vodi tudi v 'satanski rock', ki uvaja v okultizem in češčenje satana.

Subliminalno sporočilo je posebno sporočilo, ki ga oči in ušesa ter druga čutila ne zaznajo. To pove že ime samo, ki v latinščini pomeni sub – pod in limen – prag. Sporočilo pronikne v človekovo podzavest, ki je popolnoma nezavarovana pred takšnimi napadi. Tehnika subliminalnih sporočil je v državah s sodobno zakonodajo prepovedana, razen na kasetah, ploščah in video materialu. Snovci takih sporočil točno vedo, kakšno revolucijo naj sprožijo v podzvesti človeka in kako naj jo usmerjajo. Poslušalec se tega ne zaveda ker njegova podzavest na tak napad ni pripravljena. Podzavest nenadzirano sprejme sporočilo, ga "prebere", ponovno sestavi in ga s pomočjo spomina prenese v zavestni "jaz". Ta prenos se vrši v podzvesti prvinskih vzgibov, kot so nagon po življenju in smrti, nagon po ohranjanju in rušenju, ljubezenska strast in sovraštvo ter drugi. Subliminalna sporočila se izmuznejo kontroli vseh privzgojenih zapovedi in prepovedi, skratka vsemu spletu vrednot, ki se v človeku oblikujejo od najnežnejšega otroštva.

Najbolj značilno je besedno subliminalno sporočilo. Na plošči

ali traku je tako sporočilo posneto "nazaj", v vzratni smeri, kakor da bi napisano sporočilo brali v zrcalu. Podzavest sprejme tak stavek, ki ga sliši v vzratni smeri, ga "prebere", dešifrira, tudi če je izrečen v poslušalcu nerazumljivem jeziku. Tako početje smemo upravičeno imenovati nasilje nad zavestjo. Dr. Joost A. M. Meerlo trdi, da "močan zamolkel hrup sproži nasilne čustvene odzive in uniči vsak nadzor obrambnih mehanizmov."

Subliminalno sporočilo lahko posredujemo tudi s pomočjo ritma. Rock namreč spremeni osnovni telesni utrip (v tem je njegova moč), v človeškem organizmu pa povzroči takšen biološki in duševni odmev, ki lahko predrugači delovanje nekaterih organov. Ritem lahko pospeši srčni utrip, poveča izločanje adrenalina, prebudi pa lahko vse vrste spolnega vzdraženja (do orgazma).

Na gramofonsko ploščo ali na trak je mogoče zapisati nadzvočni signal, ki deluje kot nema piščalka za psa. Kadar tak nadzvočni signal dalj časa deluje na možgane, povzroči biokemično reakcijo, podobno kot naravna doza morfija. Odziv možganov na tak zvočni signal ima dvojni učinek: nekaj prijeten, vendar tuj občutek in sprožitev miselnih procesov. Kakor da bi povečana možganska dejavnost poslušalcu pomagala jasneje razumeti subliminalno sporočilo. Vaba za začarani krog je nastavljena.

Četrta tehnika subliminalnega sporočila je uporaba prekinjajočih svetlobnih pramenov. Ta svetloba ima učinke: kadar se luč in tema izmenjata 6 - 8 krat na sekundo, človek izgubi občutek za globino (v prostoru); kadar se menjava luč / tema povzpne do 25 krat na sekundo, svetlobni signali ustvarjajo interference (križanje svetlobnih žarkov) z alfa žarki v možganih, ki nadzorujejo sposobnost za zbranost; kadar pa je menjava luč / tema nad 25 krat na sekundo, človek izgubi popolno kontrolo nad samim seboj.

Kadar se prepleta rock in svetlobna igra, padejo vse ovire moralne razsodnosti. Človek se prepusti vplivom subliminalnih sporočil.

Pravi namen rock'n'roll skupin

Rock skupine ne prikrivajo svojih namenov. Revija Rolling Stones izrecno izjavlja: "Rock je več kot glasba. Je namreč središče moči neke nove kulture in mladine v revoluciji." Geoffrey Cannon, angleški glasbeni kritik, pa je zapisal: "Rock glasba, ki pronica v hudobna ušesa, lahko postane hujskanje k mučenju."

Mick Jagger, član skupine Rolling Stones, ki si je sam nadel ime Lucifer rocka, je izjavil: "Mi si nenehno prizadevamo, da bi vodili misel in voljo ljudi." Večina ostalih rock skupin dela podobno.

Sedaj pa še nekaj besednih sublimnih sporočil. Beatli so v popevki 'Revolution Number 9' uvedli sublimna sporočila. Med 7. in 13. obratom slišimo okrog dvajsetkrat izraz 'Number nine'. Če tam ploščo zavrtimo v vzratni smeri slišimo sporočilo: "Turn-me-on-dead-man" (vzdraži me spolno, mrlič). Mrtev človek naj bi bil Jezus Kristus. To je potrdil John Lennon, ko je dejal:

"Christianity will go.
It will vanish and shrink.
I needn't argue about that,
I'm right and will be proud
right.
We're more popular than
J.C. now.
I don't know which will go
first,
Rock'n'roll or Christianity."

"Krščanstvo bo izginilo.
Nazadovalo bo in se razpršilo.
O tem ni potrebno govoriti.
Tako je in zgodovina mi bo dala
prav.
Mi smo bolj popularni kot
Jezus.
Ne vem kdo bo izginil
prej
rock'n'roll ali krščanstvo."

Povsem znana je tudi posvetitev pevcev satanu. Tako si je Vincent Fournier nadel ime po neki duhovnici črne magije iz prejšnjega stoletja Alice Cooper. O svoji posvetitvi Alice piše takole: "Pred nekaj leti sem šel na neko spiritistično sejo, kjer je Norman Buckley rotill 'duha' Alice Cooper, naj se oglasi. 'Duh' se je res pojavil

in mi govoril. Obljubil je meni in moji glasbeni skupini slavo, svetovno oblast v rock glasbi in veliko bogastvo. V zameno je 'duh' zahteval, naj mu izročim svoje telo."

Skupina trdega rocka AC/DC (Anti Christ/death to Christ) poveljuje zvonove pekla v popevki Hell's Bells:

"...You're only young
But you're gonna die!
...And I'm gonna take you to
hell.
I'm gonna getcha!
Satan getcha! Hell's bells
Yeah!"

"... Ti si še mlad,
toda umrl boš!
... In povedel te bom v
peklo.
Imel te bom!
Satan te bo imel! Zvonovi
pekla!"

Posebna združenja 'satanskih cerkva', katerih člani so tudi vsi ugledni proizvajalci rocka, hočejo mladino popeljati k določenemu 'internacionalizmu': ta naj bi pripravil eno svetovno vlado. Trganje vezi z družino, Cerkvijo, narodom in narodno kulturo ima posledico, da mladi zgubijo čut pripadnosti k omejenim skupinam, se čutijo državljani sveta, brez vere in zakonov, razen do 'razsvetljenih' od satana.

Nekaj misli za sklep

Opisati ali pa vsaj navesti bi bilo možno še vrsto drugih nič manj močnih oblik delovanja rock'n'rolla. Res, da imajo ti koncerti mnogokrat tudi dobrodelne namene. Tako je Irec Bob Geldof organiziral maratonsko rock predstavo, kjer je z izkupičkom rešil mnogo lačnih smrti. Vse to bi bilo seveda koristno dopolnjevanje le delnega poznavanja tega zelo zapletenega in celovitega pojava.

Rock'n'roll je bil že od samih začetkov povezan še z dvema sodobnima revolucijama: s spolno revolucijo in sodobnim terorizmom. Problematičnost in tragičnost odnosov med moškim in

žensko ter odnosov med posameznikom in družbo in v družbi sami, je rock poizkušal rešiti na dva načina. Najprej se je uprl dosedanji morali, drugič pa je poveljčal negativno usmerjena čustva.

Sedaj lahko razumemo skrb Cerkve in svetega očeta, ter vse obsodbe in svarila glede te glasbe. Kaj storiti?

Zavestno se usmeriti k drugi glasbi in sprožiti proces razmišljanja o rock'n'rollu ter na ta način zavestno obvladati ta zapleten pojav. Jasna zavest in jasne ideje so še vedno najmočnejši vir svobode.

AIDS v sedanjem svetu

Vsak dan vse več slišimo o bolezni AIDS, ki se z drugim imenom imenuje tudi bolezen, ki jo prenaša virus HIV. To je zelo nevarna bolezen, ki se prenaša največ s spolnostjo in narkomanijo, za katero pa trenutno še ni zdravila. Pomagamo pa si lahko s preventivo in pravilno vzgojo mladih in odraslih, ki mnogokrat o AIDS-u vejo še manj, kot njihovi otroci. V ta namen so škofje ZDA leta 1990 izdali posebno knjižico v okviru Cerkvenih dokumentov, ki govori samo o AIDS-u.

Škofje so hoteli v ljudeh vzbuditi več sočutja z ljudmi, ki so okuženi z to boleznijo. Ljudje namreč povzročamo paniko brez potrebe in mnogokrat so bolniki bolj prizadeti zaradi našega obnašanja, kot pa od same bolezni. Tako so na primer otroka, ki ga je okužila mati med nosečnostjo, dobesedno zaprli v ograjen prostor, da ni mogel imeti nobenih stikov z drugimi otroki. Pred časom je bolniško osebje odklanjalo bolnike, ker so se bali, da se bodo tudi sami okužili. Če pa je bil bolnik sprejet, je med osebjem vladala neke vrsta napetost. Sedaj pa je to že drugače. Bolnike spodbujajo z besedami in tudi z raznimi dejanji, vendar pa jim življenja ne morejo rešiti. Pri nenehnem opazovanju umiranja takih ljudi pa mnogi občutijo, kako majhni in nemočni so ob tej bolezni. V Ameriki, predvsem v Južni Ameriki, so ustanovili posebna naselja, kjer domujejo samo bolniki z AIDS-om, kot so ustanavljali posebna naselja, ki so bila samo za gobavce, ki nikjer druge niso imeli biti.

Kot sem že povedal, se AIDS prenaša s spolnimi odnosi. Zelo veliko pa se AIDS prenaša s homoseksualnostjo. Zato dajejo velik poudarek tudi na čistosti. Čistost je namreč temelj za pristno spoštovanje človeškega dostojanstva in nas vabi, da potrdimo in spoštujemo vrednoto kogarkoli v karkšni koli okoliščini. Dandanes pa še celo naša kultura tolerira in pospešuje izkoriščanje človeške

osebe. Televizija, kino in popevke razširjajo sporočilo: "VSI TO DELAJO". Čeprav to delajo nekako prikrito – v okviru drugih programov – jih naša zavest vendarle zazna. Tako se mnogokrat porodi greh, ki pa je zavračanje življenja po božjem načrtu. Spolni odnos je izraz zrelosti, odraslosti, ne pa neodgovornega dejanja. Spolnost ni samo "eden od dejavnikov, ki dajejo življenju slehernega glavne poteze, ki ga označujejo, ampak je tudi vir značilnosti, ki na biološki, psihološki in duhovni ravni v veliki meri ustvarjajo pogoje za razvojno pot vsakogar k zrelosti in njegovem vključenju v družbo" nam govori izjava svete stolice Persona humana. Mladostnike pa večkrat vodi zmotno mnenje, da so že dospeli do zrelosti ali pa, da dokažejo, da so že postali zreli. Spolni odnos je treba razumeti kot nekaj izključnega in odgovornega; te značilnosti pa ima samo v zakonu. Spolni odnos tudi ne sme biti eden od načinov iskanja zakonskega partnerja, kajti tak odnos postane odnos izkoriščanja ene ali obeh strani. Glede spolnosti nam celo papež govori: *"Jezus in njegova Cerkev podpira božji načrt za človeško ljubezen, ko vam pravita, da je spolnost velik božji dar, pridržan za zakon. Glede tega vas bodo glasovi sveta skušali prevarati z mogočnimi gesli, trdeč, da ste 'zunaj stvarnosti', 'v zmoti', 'zaostali', celo 'rekcionarji'. Toda Jezusovo sporočilo je jasno. Čistost pomeni resnično pravo ljubezen in je nekaj povsem nasprotnega od sebičnosti in bega"*. Tako je na primer samo v Afriki 16 % okuženih ljudi s celega sveta.

AIDS pa se ne prenaša samo s spolnimi odnosi, ampak tudi z infekcijo ali z okužitvijo preko predmetov, ki se večkrat uporabljajo in med tem niso razkuženi. S tem mislim na predmete, kot so: zobozdravniška oprema, igle pri narkomanih, orodje, ki pride v stik s krvjo pri transfuziji krvi. Zato se morajo taki predmeti po vsakem uporabniku prekuhati. Ker pa to marsikje ni storjeno (države tretjega sveta), se tam še posebno hitro širijo take bolezni, kot je AIDS.

Naj povem še nekaj o znakih ali simptomih, ki se pojavijo po okužitvi z AIDS-em:

– okuženi človek je podvržen resnim čustvenim, socialnim in fizičnim problemom. Pojavijo se obdobja daljše vročine, izpuščaji na koži, otekle limfatične žleze, glivice okrog nohtov, otekline v ustih, težka psoriaza, kriptokokozni meningitis, rak na jeziku, rektumu in možganih ter infekcije, ki so ponavadi združene z boleznijo, pljučnica pneumocystis carinii (CPC) in Kaposijev sarkom (to so poškodbe, ki se razširijo po celem telesu). 75 ljudi, ki jih je prizadel AIDS, pa dobi težke poškodbe možganov, ki pogosto vodijo v blaznost.

– ARC (AIDS- related complex): ta izraz obsega manj težke simptome, kot na primer kronično drisko, ponavljajočo se vročino, hujšanje, trajno natekle limfne vozle.

In kaj lahko storimo mi? Lahko se zavarujemo pred infekcijo, se dodatno izobražujemo o tej bolezni, pomagamo okuženim, kot je usmiljeni Samarijan pomagal neznancu, ki je padel med razbojnike, stojimo ob strani ljudem, ki so okuženi, jih ne zapustimo v njihovih težavah in problemih, jih tolažimo in bodrimo. To je le malenkost vsega, kar lahko storimo. Največ pa bomo dosegli z molitvijo, ki vse težave in prepreke z lahkoto premaga.

Glen Grotz

Za božjim klicem

"Hodi za menoj!" je rekel Jezus. To so besede, ki jih je mnogokrat izgovoril, in jih izgovarja tudi danes. Z vsakim poklicem služimo Bogu, vendar pa mu služijo na prav poseben način tisti, ki jih posebej pokliče. Kliče na različne načine, vendar so vsi načini samo variacija na temo: "Hodi za menoj!" Pravilna izbira poklica je za človeka prav tako pomembna, kakor je za lastovko pomembno gnezdo, v katerega bo znesla jajce. Vsak človek nenehno išče srečo. Samo do kraja požrtvovalna in iskrena ljubezen osrečuje. Ljudje govorijo, da se človek odloči za kak poklic, ker ga veseli, in ker bo dobival dobro plačo. Redko kdo pa se spomni, da bi svoj poklic povezal v Bogom, z njegovo voljo in njegovim načrtom, pa naj gre za duhovniški, redovniški ali svetni poklic. Če imamo različne talente, moramo z njimi dobro gospodariti. O tem nas pouči Jezusova prilika o talentih. Tak talent je tudi duhovni, redovni ali misijonski poklic. K hoji za Kristusom je poklican vsak kristjan. Vsak, kdor hoče biti Jezusov učenec mora hoditi za njim. Še več, rajši mora imeti Jezusa kot svoje najbližje sorodnike, rajši kot življenje in svoj križ mora nositi z Jezusovo ljubeznijo. Vsak duhovni in redovni poklic je vprašanje dveh ljubezni, Jezusove in kristjanove. Je zadeva dveh src. Za božji klic gre takrat, kadar se človek čuti "zadetega" od neskončne božje ljubezni in spozna, da bo moral tudi sam brezmejno ljubiti in se do konca žrtvovati v zvesti hoji za Kristusom. Je poklic v brezmejno ljubezen. Ko nas Jezus pogleda in vzljubi ter tako vsakega in vsako izmed nas prepoji z odrešenjsko ljubeznijo, dobi ta trenutek značilnosti zaroke. Odločitev je na strani kristjana, ali sprejme ali zavrne. Jezus je vzljubil bogatega mladeniča iz Naima, ki je spolnjeval vse zapovedi, toda mladenič je zaroko dveh src razdril, ker se ni mogel odpovedati svojemu imetju.

Za rast duhovnih poklicev ima pomembno vlogo tudi družina. V družini večinoma nastajajo in se začenjajo duhovniški in re-

dovalniški poklici. Za 24. svetovni molitveni dan za duhovne poklice leta 1987 je papež Janez Pavel II. nagovoril starše s sledečimi besedami:

"Dragi krščanski starši, ko bi se Gospod iz ljubezni obrnil na vas in katerega izmed vaših sinov ali hčera poklical, bodite velikodušni in se imejte nad vse počaščene. Duhovniški ali redovniški poklic je poseben dar družine in obenem dar družini."

Neko dekle je dejalo:

"...Mogoče se vam bo zdelo zanimivo, če vam napišem še to, da me doma pustijo v kino, na vsak ples, kamorkoli, samo, da ne bi šla v cerkev."

To so besede dekleta, kateremu so starši preprečevali in verjetno tudi preprečili redovniški poklic. Krščanski starši naj bi svojim otrokom predstavili tudi duhovniške in redovniške poklice takšne, kakršni so.

Mnogokrat je slišati tudi izgovor: *"Jezus da, Cerkev ne."* Toda, kako si lahko predstavljamo obliko posvečenega življenja po evangelskih svetih uboštvo, čistosti in pokorščini brez predstojnikov in Cerkve.

Bog za duhovni poklic izbira sam. Božji klic se včasih pojavi kakor blisk, navadno pa prihaja polagoma in se več let razvija. Jezus navadno ne kliče s človeškim glasom.

Deluje v naših srcih. Pri spoznavanju božjega klica lahko kristjanu pomaga duhovni voditelj, ki je lahko predstojnik ali pa domači župnik.

Sveti oče je za 21. molitveni dan za duhovne poklice leta 1984 nagovoril mlade s sledečimi besedami: *"Končno se obračam na vas, še predvsem na vas, dragi fantje in dekleta, mladi in ne več tako mladi, ki prav sedaj izbirate svoj poklic. Rad bi se srečal z vsakim posamič, da bi vas poklical po imenu in vam govoril iz srca v srce o stvareh, ki so skrajno pomembne ne samo za vas, pač pa za celotno človeštvo."*

Rad bi vprašal vsakega izmed vas: *"Kaj boš naredil(a) iz svo-*

jega življenja? Kakšni so tvoji načrti? Ali si kdaj pomislil(a), da bi dal(a) svoje življenje v celoti za Kristusa? Ali misliš, da more biti kaj večjega kot prinašati Kristusa ljudem in ljudi Kristusu?"

Mnogo deklet je poklicanih, da darujejo svojo ljubezen izključno Jezusu, edinemu Ženinu njihovega življenja. Kakšen bo vaš odgovor? Morda vam manjka poguma? Se čutite same? Vprašajte se, ali se je mogoče popolnoma in za vse življenje vezati na hojo za Kristusom? Če vas On kliče in priteguje k sebi, bodite prepričane, da vas ne bo zapustil."

Ko poklicani začuti božji klic, ima samo dve možnosti: ali sprejme ali zavrne.

Papež Janez Pavel II. je leta 1985 v pismu mladim le-te vprašal: "Morda mislite, da so ti klici namenjeni drugim in ne vam? Ali se vam zdijo prezahtevni, ker pričakujejo od vas odpovedi in žrtve, morda celo žrtve življenja?"

Poklicani nosi veliko odgovornost pred Bogom in seboj. Če kdo zavrne božji klic, je to zelo neodgovorno dejanje. In s tem zavrne Kristusovo ljubezen, ki človeka vabi k izrazitejši hoji za Njim.

Mnogokrat pa je vzrok vstopa v posvečeno obliko življenja beg pred življenjem, ali kako grenko razočaranje. Benediktinska redovnica Marie Yvone pravi: "Zatrdno vem, da za poklic redovnice ni zadosti razočaranje v ljubezni. Če dekle, ki vstopi v samostan, nima poklica, ne bo vzdržalo več kot teden dni."

Mnogi se božjemu klicu ne odzovejo. Duhovni poklic zanje ni vrednota, ali pa je manjša vrednota od drugih zemeljskih vrednot. Krivda gotovo ni na strani Boga, ampak na strani ljudi. Jezus je rekel: "Če vas bo svet sovražil, vedite, da je mene prej sovražil ko vas. Če bi bili od sveta, bi vas svet kot svoje ljubil; ker pa sem vas jaz od sveta odbral, vas svet sovraži. Če so preganjali mene, bodo tudi vas." Dr. Anton Trstenjak pravi v svoji knjigi **ČE BI ŠE ENKRAT ŽIVEL**, da mnogi obžalujejo, ker so v mladosti

zavrnili božji klic. Ko Bog človeka pokliče, mu s tem določi tudi smisel življenja.

Kdor se odzove božjemu klicu, izroči svojo voljo božji volji ter svojo svobodo božji svobodi. Tako postane deležen božje svobode, ki edina človeka zares osvobodi.

Z mirnim srcem lahko vsak dan moli:

ZGODI SE TVOJA VOLJA.

/ Misli in nagovori so iz knjige dr. Antona Nadraha , Za božjim klicem, Ljubljana 1989./

Junij 1989

GLASBENI KVIZ Z MISLIJO

sestavi: Jurij Fila

Na vsako vprašanje ponujamo tri odgovore, od katerih je eden pravilen. Začetne črke pravih odgovorov vpišite v kvadratke tako, kol kažejo številke. Ko boste vpisali vse, boste v vodoravnih vrsticah prebrali neko misel.

1. Kako se imenuje umetna pesem ali skladba?

KANTATA / ETÜDA / ODA

2. Rock pevec ... John?

JAMES / ELTON / JACKSON

3. Italijanski skladatelj, ki je bil tako strasten jedec, da se po njem imenuje veliko italijanskih jedi je bil .

PUCCINI / SCARLATI / ROSSINI

4. Znani Hádlov oratorij je PASSION / MESSIAH / DON JUAN

5. Peter ... Čajkovski:

ILJIČ / PETROVIČ / SERGEJEVIČ

6. Ime velikega nemškega baročnega skladatelja:

WOLGANG / JOHANN / GEORG

7. Največji orgelski skladatelj:

GALLUS / MOZART / BACH

8. Kraljica instrumentov:

HARFA / ORGLE / DUDE

9. Ime španskega skladatelja Bizeta:

GEORGES / ENRICO / GIULIO

10. Slovenski pevec Tomaž, ki živi v Londonu se piše

DOMICELJ / MEŽEK / WOLF

11. Del opere:

SANCTUS / CANZONA / ARIJA

12. Opera Richarda Wagnerja, v kateri je znamenita poročna koračnica:

KSERKSES / LOHRENGRIN / FIDELIO

13. Veliki slepi nemški organist Helmut:

KOHL / VALHA / RICHTAR

14. Četrtni stalni mašni spev:

SANCTUS / CREDO / KYRIE

15. Opera Georgesa Bizeta:

NABUCCO / CARMEN / PREMETENKA

16. Delo J. Gregorca za katero je prejel nagrado Prešernovega sklada:

ACCUTA / AD. 1986 / ŽICA

17. Skladatelj doma iz Podnanosa:

ŠČEK / PREHRL / RAMOVŠ

18. Irska rock skupina:
U2 / ROXETTE / LAIBACH

19. Skladba v svobodni
obliki za orgle ali klavir:
SIMFONIJA / SCHERZO /
TOCCATA

1	2	3	4	5	6	2	7	8	9
10	11	12	13	2	14	2	12	8	
14	3	15	2	4	5	7	8	16	2
8	10	17	18	14	19	5	12		
1	2	3	4	18					
13	2	14	2	12	8				
14	12	18	16	5	4				

(Michael Haydn)

SKRITA KRIŽANKA

Sestavi: Babruk Jamor

NAVODILO: Pri tej križanki je navedeno število črnih polj, ki so razporejena nesimetrično in jih mora reševalec sam vrisati na prava mesta. Opisi so enaki kot pri navadni križanki, le da številke niso so vpisane. Prva vodoravna beseda se začne v prvem kvadratu levo zgoraj. V lik razporedite nesimetrično 23 črnih polj.

VODORAVNA

01. rdečkasta glina (aluminijev oksid in hidroksid), iz katere pridobivajo aluminiij 02. rimski bog vojne 03. okraševanje 04. kemijska oznaka Titana 05. avstralski medvedek, vrečar 06. jezik črncev Bantu v Rodeziji 07. 21. črka v abecedi 08. 19. in 8. črka v abecedi 09. 1. samoglasnik v abecedi 10. 17. črka v abecedi 11. on ... (trkati) 12. grška osvobodilna fronta 13. 18. črka v abecedi 14. 1 15. sorta boljšega krompirja 16. ime tovarne slaščic, ter ime žitarice 17. kemijski znak za Selen 18. krama 19. 17. in 24. črka v abecedi 20. muslimansko ime 21. 15., 1.

in 18. črka 22. arabski zrebec 23. Hrib nad Vrhpoljem in Budanjami pri Vipavi 24. 26. organ vida 27. oslovo oglašanje 28. vzklik ob bolečini

NAVPIČNO:

01. borba s pestmi 02. nastanek gorovij 03. orientalsko barvilo za lase 04. otok ob vhodu v Pirejski zaliv 05. kravica 06. osebni zaimsek 07. prebivalka Malte 08. ampak, 1. črka 09. mini polotok 10. več sit 11. njej 12. zdravilna rastlina z rumenim cvetom 13. 4. sklon besede pravda 14. očiščenje (grško) 15. 1. in 2. samoglasnik 16. kraj ob slov.- ital. meji 17. japonski

veliki boben z obliko bobna

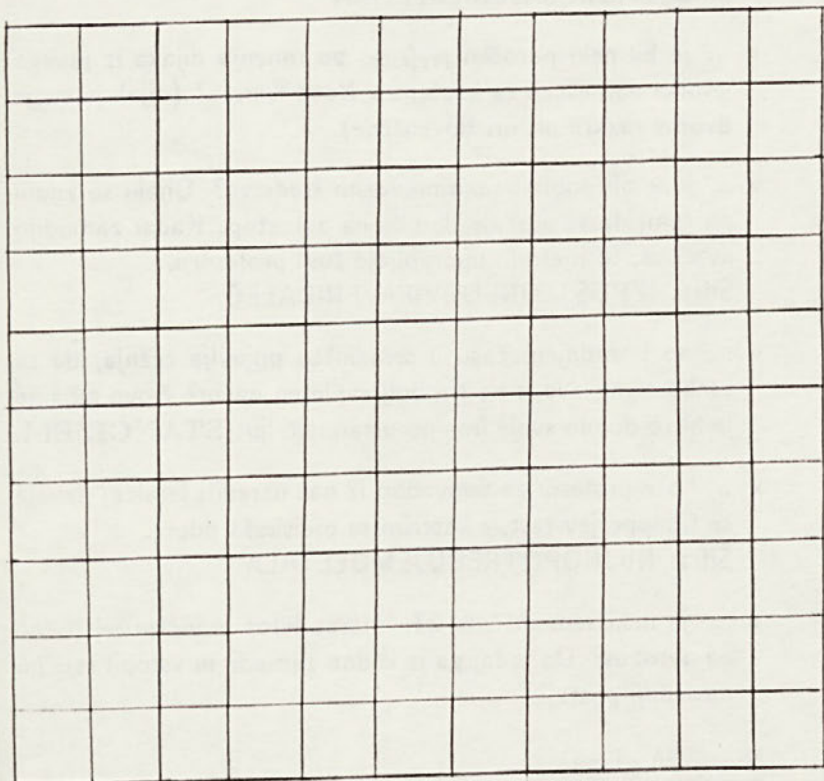
18. 4. samoglasnik 19. 13.

črka 20. ne tisto, ampak ...

tukaj 21. vikanje 22. vzklík

ob bolečini 23. 2. črka 24.

12. črka

Ali veste, da ...

- ... je neka osmošolka na vprašanje, zakaj se ne vpiše v Škofijsko gimnazijo v Vipavi, odgovorila: "Ta šola je tako stroga, da pride do četrtega letnika samo en dijak!"
- ... je neka profesorica prišla v razred z navijalko v laseh?
Šifra: ZADREGAJEBILAVELIKA
- ... je bil neki poročen profesor po mnenju dijaka iz prvega letnika nameščen za kaplana v Novo Gorico? (dijak je svoje dvome razkril pri uri slovenščine)
- ... je v sili dobro vsako prevozno sredstvo? Dijaki so znani po tem, da se vračajo domov na avtostop. Kadar zamudijo avtobus, to metodo uporabljajo tudi profesorji.
Šifra: IZPOSTOJNEDOVIPAVIDALEČ
- ... se v zadnjem času v semenišču pojavlja težnja, da se vsako stvar izvede na čimbolj zapleten način? Novo gibanje je hitro dobilo svoje ime po ustanovitelju: STANCIZEM.
- ... hoče profesor za telovadbo iz nas narediti letalce? Izvaja se Cooperjev test, s katerim se preiskušata pilote.
Šifra: NUJNOPOTREBUJEMOLETALA
- ... je neki semeniščnik 23. marca letos pr vič prišel točno na avtobus? Do tedaj ga je vedno zamudil in vstopil šele na naslednji postaji.

Svinjska glava

Janezek pride v mesnico. Mesarja gleda v glavo približno deset minut. Mesar se naveliča njegovega gledanja in ga vpraša:

"Kaj hočeš?" Janezek odgovori:

"Mama me je poslala pogledat, če imate svinjsko glavo."

ISKRE

Glasilo vipavskih gimnazijcev
Leto XXIV, številka 2, Velika noč 92
Iskre, Grabrijanova 19, 65271 Vipava.

Glavni urednik

Tone Česen

Vinjete

Lojze Mušič

Mentor

prof. Tatjana Božič

Iskre se vzdržujejo s prostovoljnimi
prispevki, za katere se že vnaprej
zahvaljujemo!

Tisk: Copy, Ljubljana, april 1992.

Naklada: 350 izvodov.

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre : < glasilo vipavskih g

inv.št:K /

15760

SEMENIŠČE VIPAVA

015760